

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22189/2024
03.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиља АА и ..., ББ и ВВ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Бранислав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво града Београда, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној притив пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3643/23 од 31.01.2024. године, у седници одржаној 03.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3643/23 од 31.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3643/23 од 31.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 22788/18 од 13.04.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиља, па је обавезан тужени да им на име накнаде материјалне штете исплати, и то тужиљи АА, износ од 1.254.660,00 динара, а тужиљама ББ и ВВ, износе од по 312.660,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 13.04.2023. године па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиља којим су тражиле да се обавезе тужени да им поред досуђеног новчаног износа исплати још, и то: тужиљи АА износ од 257.340,00 динара, а тужиљама ББ и ВВ, износе од по 65.340,00 динара, са законском затезном каматом почев од 13.04.2023. године па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљама накнади трошкове парничног поступка у износу од 549.630,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3643/23 од 31.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена у ставовима првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП ради уједначавања судске праксе.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20, 10/23 – др закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије у конкретном случају нису испуњени. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања у циљу уједначавања судске праксе јер је образложење нижестепених пресуда у складу са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у случају фактичке експропријације земљишта које је јавна саобраћајница и као таква добро у општој употреби јер је користи неограничен број лица за пешачки и аутомобилски саобраћај, која је одлуком и средствима туженог асфалтирана и опремљена елетро и водоводном мрежом и одлуком надлежног органа истој додељен назив улице. У случају фактичке експропријације земљишта, власницима припада накнада у висини тржишне вредности за изузето земљиште и овакво одлучивање је у складу са постојећом судском праксом ревизијског суда, а тужени није доказао постојање различитих одлука и супротно пресуђење у истој или сличној чињеничној и правној ситуацији. Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. У конкретном случају тужиоци немају својство јединствених супарничара у смислу члана 210. ЗПП, већ су обични супарничари, из којих разлога је за оцену дозвољености ревизије меродавна вредност предмета спора побијаног дела у односу на захтев сваког тужиоца понаособ.

Тужба ради исплате новчаног потраживања поднета је 21.12.2018. године, а вредност побијаног дела у спору туженог са тужиљом АА, износи 1.254.660,00 динара, а у спору са тужиљама ББ и ВВ, по 312.660,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела за сваку тужиља понаособ не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић